

люля. *Ив.* 38. Три години ветеръ да не дува. *М.* 30. Кога въздухъ-тъ ся клати легкычко, тогава казвамы, че вѣтеръ продухва, а кога врѣви по-бръзо, казвамы вѣтеръ духа. *Л. Д.* 1871, 92. Посилни вятровя дуетъ. *D. S.* 96. Ветеръ дуетъ нать село-то. *М.* 256. Въ действительномъ значеніи дуну, обдуваю, задую, погашу. Духиѣте съ уста и тоя ся чаясь щете усѣтите вѣтеръ. *Л. Д.* 1871, 92. На обѣдъ предложили горѣщѣ гостѣж и человекъ-тъ ѣж духалъ преди да ханне. *Сб.* 104. Като мя бѣше страхъ да не запаля нѣщо въ изба-та, духнахъ свѣщъ-та. *Л. Д.* 1875 р. 185. Научила се е кадуна Тодора Дена за вода да не отива, Лю ми вечеръ по месечина-та, Дена да не га грее асното слѣнце, Да не га дуетъ тихинъ ветеръ. *В.* 55. 2) шепну. Священници-ты и пѣвцы-ты трѣбовало да пзрядятъ и всичкы кѣща та всякому особно да духнѣтъ и на ухо благословѣѣ-тъ си. *Л. Д.* 1869 р. 123—124. **Духане** с. с. дуновение. Азъ съ едно духане на устата ми штѣ да распелѣж твои-тѣ думи (*mit dem Hauch meines Mundes*). *Р.* III. 107.

Духовиѣтъ пр. 1) способный, талантливый. Най-сѣтнѣ 6 Іануаріа 1551 л. духовитый мъжъ (*Галилей*) за всегда ся скрылъ отъ всякаквы гоненія. *Л. Д.* 1870 р. 157. 2) душистый, пахнущій. Отъ прыщины варѣтъ духовиты питія ракию. *Пк.* 69. Златѣнъ-отъ поясъ тулъ си разпаса Лѣкове извадѣ духовиты. *Гп.* 35.

Духовникъ с. м. духовникъ. **Духовнишки** пр. Цан.

Духъ с. м. духъ, призракъ. Духови сетъ нещо како ветаръ. Тіе шетаеѣ особено на полночь кога люге-то сѣ вардатъ да излѣзатъ (особено на полноще) отъ одая-та или отъ кука-та кѣде спѣятъ; защо духовите имаеѣ лоша сила. *М.* р. 525. На врѣх-атъ ѣ (*на кулѣ-тъ*) като лекъ дѣхъ забуленъ съ бѣло було сѣди нѣкой си (*легкій призракъ подъ бѣлымъ покрываломъ*). *Р.* 185. Тога му велѣтъ момцы зме'о'и—, койни ду'о'и: „Детелинъ войвода, нашъ господине“. *М.* 15, а. **Зѣлъ духъ**, злой духъ. Нѣмий и лукавий душе! *Х. I.* 56. 2) духъ, дыханіе. Пѣсня свѣрши, духъ изпусти. *Д.* 33, 33. Дух-отъ му миреше На равъ бѣлъ босилѣкъ. *М.* 283.

Душа с. ж. **Душица** **Душка** **Душичка** ум. 1) душа. О велика душе! ти сега знаешъ, колко азъ почитахъ твое-то мужество. *Т.* 283. Азъ бѣхъ толкова уменъ за него и благодарна душа и чакъ тогава го олавяхъ за рѣка-та, кога-то си свѣршваше дваисетъ и четвърта си сонета. *Л. Д.* 1875 р. 128. Той бѣше една добра душичка, много любезенъ домакинъ. *Л. Д.* 1875, 128. **Давамъ душа Раздѣлямъ са съ душа** умираю. Колку сѣ наши Янина майка, А ми сѣ наши, а душа даде. *М.* 15а. Стоян са люто разсърди, Извади пожче